

AVONTURIER

HOE HAAL JE ALLES UIT HET LEVEN
ZONDER GEVAAR VOOR EIGEN LEVEN?

Voorwoord

Het aangaan van een uitdaging, vertrekken op een avontuurlijke reis, maar ook het beginnen met een nieuwe hobby, zorgen voor nieuwe verbindingen in de hersenen, zelfvertrouwen, creativiteit en een meer open blik. Je hoeft niet meteen in de buitenlucht te slapen met -23 graden. Het gaat om het openstaan voor het onbekende. Ik geloof dat iedereen avontuurlijk kan worden. Het is net een spier die je traint. Het gaat om het opzoeken van nieuwe ervaringen. Dat kan heel klein beginnen. In je werk of dagelijks leven kun je avontuur opzoeken. Een keertje anders koken, een nieuw boekgenre lezen, een workshop pottenbakken doen of een keer om vijf uur 's morgens opstaan om de zonsopgang te bekijken in je tuin. Alles waardoor je uit je normale routine stapt.

Volgens de wetenschappers Dinah Avni-Babad en Ilana Ritov gaat de perceptie van tijd sneller wanneer we routineloos leven. Hoe ouder we worden, hoe sneller de tijd lijkt te gaan. Als kind beleefden we elke dag nieuwe dingen, waardoor we die momenten zeer bewust beleefden. Hetzelfde gebeurt tijdens vakanties of reizen waarin je veel

onderneemt; die lijken heel snel voorbij te gaan op het moment zelf. Daarentegen voelt het soms alsof een school- of werkweek maar niet voorbijgaat op het moment zelf. Kijken we achteraf terug, dan is dat gek genoeg andersom. De school- of werkweek kunnen we ons nauwelijks meer herinneren en vloog achteraf gezien voorbij, terwijl we van onze vakantie of reis nog elk detail weten. Achteraf draait de perceptie van tijd dus compleet om. Het beleven van nieuwe prikkels zorgt voor het gevoel van een ‘langer leven’, waar het doorlopen van routines zorgt voor een ‘snel leven’. Terwijl routines goed kunnen zijn voor het disciplinair maken van gezonde keuzes, kan routine er dus ook voor zorgen dat je leven voorbij lijkt te vliegen. Het goede nieuws: wij zijn zelf de piloot van onze vliegreis. Op de weersomstandigheden en het gekregen materiaal van ons vliegtuig (oftewel het sociaal-economisch milieu waarin je bent opgegroeid en je gezondheid) na, kunnen wij als piloot zelf onze vliegrichting bepalen. Heb je zin om eens een ander rondje te vliegen? Dan neem ik je graag mee in mijn verhaal.

Avonturier is een boek voor iedereen die wil ontdekken wat onze wijde wereld te bieden heeft. Maar ook voor de lezers die niet weten wat ze willen met hun leven. De uit het klaslokaal starende jongeren, wegdwalend in gedachten over wat er buiten het klaslokaal allemaal gebeurt. Voor iedereen die bij een rood stoplicht doorloopt als er verder geen verkeer is en de brave, wachtende mensen achter zich laat. Maar ook voor de brave mensen die zich ergeren aan mensen die door rood lopen. Door jullie mee te nemen in

verhalen vanaf mijn jongere jaren probeer ik inspiratie te bieden om de eerste stap te zetten richting het avontuur. Tijdens mijn vele avonturen heb ik personen ontmoet die ik omschrijf als mijn 'leermeesters', door de waardevolle levenslessen die zij me gaven. Door het delen van mijn eigen, soms gevaarlijke avonturen, probeer ik te duiden dat er meer wegen naar Rome leiden dan we soms denken. En dat je 'Rome' ook nog eens zoveel mooier kan ervaren door de spannende routes te nemen. De provinciale wegen richting 'Rome' hadden mijn voorkeur. De bekende snelweg nemen vond ik wat saai; daar staat immers toch altijd file en je weet vooraf wat er komen gaat. Dus... gaan jullie met me mee op avontuur?

1. Warme woestijnwind

Augustus 2019

Mercury Hwy, NV 89023, Verenigde Staten

36.645445, -116.003006

Het is 43 graden... Ik voel de warme woestijnwind langs mijn gezicht waaien. Samen met Ties sta ik in de woestijn, honderd kilometer verwijderd van de stad vol dure hotels en gokpaleizen. *'What happens in Vegas, stays in Vegas'* geldt hier blijkbaar niet meer (want later werd het wereldnieuws). We moeten omdraaien en worden gevraagd om onze handen in de lucht te houden. Vijf militairen richten hun geladen M16's op ons. Ik voel me allesbehalve veilig. *'Put your hands on your back,'* hoor ik achter me. Een paar seconden verstijf ik, totdat ik hardhandig word vastgepakt. Het is niet de eerste keer dat ik in aanraking kom met de autoriteiten, maar wel de eerste keer dat ik vrees voor mijn leven. De adrenaline giert door mijn lijf. Hardhandig worden mijn armen op mijn rug getrokken. Klik. De handboeien sluiten zich om mijn polsen. Daar sta je dan, denk ik. Ergens midden in de snikhete woestijn. Ik

ben de controle kwijt, misschien is dat wat me nog het meest beangstigt.

De sheriff dwingt me naar zijn truck te lopen. Ik heb geen zicht meer op Ties, mijn mede-avonturier, die op dat moment nog onder schot wordt gehouden. Zal hij ook worden meegenomen? Mijn gedachten slaan op hol. Ties is een jaar jonger dan ik. Gelden hier andere regels als je onder de eenentwintig bent? Zou hij de dans ontspringen? Ga ik in mijn eentje de gevangenis in? Waar is mijn telefoon? Hoe kan ik het thuisfront bereiken? Ik ben hier nog voor gewaarschuwd. Shit. Wat gebeurt er? Kan ik nog ontsnappen? Houden ze me in de gaten? Natuurlijk doen ze dat. De militaire post staat vol met militairen en politie-agenten.

Ik zit op een harde kunststof bank achter in een SUV. Ik kijk naar beneden, want daar zie ik een voet onrustig alle kanten op bewegen. Het is mijn eigen voet, die op dit moment niet zo aanvoelt. Nooit eerder heb ik me zo vreemd in mijn eigen lichaam gevoeld. Elke spier trilt en staat onder spanning. Een combinatie van stress, paniek en frustratie. De sheriff opent het portier: *‘Why did you take this road?’*

‘Because we are heading to Mercury. A woman from the closest gas station, called “Alien Center”, told us that this is the way to Mercury, the village that should be the closest to Area 51. We wanted to go as close as possible and legal, so we could meet the people where the conspiracy theory started. That is our goal here. Finding and talking with people who believe in flying objects.’

Op de weg hierheen hebben we een bord genegeerd waarop stond dat we niet mochten doorrijden. De sheriff is zichtbaar gefrustreerd en ongeduldig. *'You know, I could have killed you by now.'* Hij lijkt dwars door me heen te kijken, en kijkt vervolgens richting de oneindige vlakke van de woestijn. Dan draait hij terug naar mij en fluistert: *'Just one shot.'* Ik voel een koude rilling over mijn rug en even verstijf ik. Een akelige vent, concludeer ik. De deur rechts van me gaat open, Ties wordt ook in de witte SUV geduwd. Een opluchting, we zijn weer met z'n tweeën. De motor start en het woestijnzand om de auto stuift op. Via de achteruitkijkspiegel zie ik onze gehuurde pick-up steeds verder uit het zicht verdwijnen. Waar zouden we heen gaan? Al onze spullen liggen nog in onze huurauto. Alleen een portemonnee met daarin mijn ID, paspoort en creditcard heb ik nog bij me. We zijn gearresteerd, denk ik, maar heel duidelijk is het niet. We hebben niets te horen gekregen over onze rechten, zoals je altijd in films ziet. Zal het allemaal meevallen? Ik kijk Ties aan. Hij is net als ik niet op zijn gemak. Hij lijkt gespannen om zich heen te kijken.

Na een uur rijden arriveren we in het dorpje Pahrump. We zijn nog steeds in de woestijn. Het enige wat verschilt is dat de eindeloze vlaktes plaats hebben gemaakt voor wat huizen, een aantal winkels en... een gevangenis. We rijden langs een lang hek met prikkeldraad, met daarachter nog een hek. De politieauto begint vaart te minderen. *'This will be your new home,'* zegt de sheriff. Ties en ik kijken elkaar met opgetrokken wenkbrauwen aan. De poort van het

Nevada Southern Detention Center gaat open. Een kabaal van metaal dat over metaal schuift. Door de geblindeerde ramen van de SUV zie ik dat het buiten al schemert. Terwijl we het terrein op rijden, zegt de sheriff: *'You will be out tomorrow morning, maybe you have to pay a fine, but that's for the judge to decide.'* Ik knik kort, maar vanbinnen slaak ik een diepe zucht van opluchting. Door het gebrek aan communicatie heb ik het laatste uur heel wat mogelijkheden door mijn hoofd laten spoken. Heel even dacht ik dat ik de komende jaren hier zou moeten blijven. Een nacht in de gevangenis is niet fijn, maar het biedt wel perspectief en duidelijkheid.

We rijden een garage in met daarin nog veel meer SUV's. De motor wordt uitgezet. De sheriff stapt uit de auto en slaat de deur achter zich dicht. Heel even is het stil in de auto. Ties en ik zeggen geen woord. Mijn deur gaat open en de sheriff trekt aan mijn arm. *'Get out of the car, now!'* Ik stap uit de hoge auto, wat redelijk onhandig gaat omdat mijn polsen nog aan elkaar zitten door de handboeien. Ik kijk om me heen. Ik ben pas een paar dagen in Amerika. Ik had de dagen hiervoor niet gedacht dat ik de gevangenis hier vanbinnen zou zien. Het is niet heel spannend, want deze garage lijkt bijna op een normale loods. Het enige wat misschien anders is, zijn de hoeveelheid schermen met daarop de camerabeelden van de poort. We worden gevraagd mee te lopen naar een deur in de hoek van de garage. Boven de deur hangt een rode lamp. De sheriff drukt op een knop en niet veel later springt de lamp op groen. Je kan de sloten in de deur horen openspringen. We moeten naar binnen toe.

Nu is er echt geen weg meer terug. Vijf minuten later staan we opnieuw met onze handen omhoog. We staan inmiddels in een ruimte die vergelijkbaar is met bijvoorbeeld de wachtkamer bij de huisarts. Er staan meerdere mensen om ons heen. Het zijn bewakers, ze hebben ook duidelijk een ander tenue aan dan de sheriff. Drie bewakers komen op ons af. *'Hands out of your pockets,'* zegt degene die het oudst lijkt. Ik word gefouilleerd. Deze keer een stuk grondiger dan door de militair die twee uur daarvoor al mijn zakken leegde in de woestijn. Ze vinden niets behalve mijn portemonnee. Ik zie dat de gevangenismedewerker achter de balie mijn spullen in een bak doet en alles nauwkeurig invult op zijn computer. Wij worden naar een soort wachtkamer met tralies geleid en met handboeien vastgezet aan een metalen bankje. Vanaf hier zie ik iemand achter een balie, die nu waarschijnlijk bezig is om onze gegevens in te voeren in het registratiesysteem van de gevangenis. Tijd om na te denken. Hoe heeft dit kunnen gebeuren? Waar moeten we zo naartoe? Ik heb nog nooit gebeden in mijn leven, behalve die paar keer voor het avondeten tijdens Kerstmis. Ik sluit mijn ogen, denk aan thuis en spreek de hoop uit dat we zo snel mogelijk naar huis mogen. Anderhalf uur zitten we daar. Ties en ik. Het eerste halfuur praten we met elkaar over wat er is gebeurd. Daarna verzinken we ieder in onze eigen gedachten. De stilte voor de storm. Ik word de cel uit gehaald. Eenmaal op de gang krijg ik een bak in m'n handen geduwd met daarin een feloranje pak. Voor de eerste keer die dag moet ik lachen. Dit is net een film, denk ik. In het enige kamertje zonder cameratoezicht moet ik mijn kle-

ren wisselen. Ik trek de gekregen outfit aan. Oranje sokken, oranje onderbroek. Ik kan alle kledingstukken opnoemen, maar alles is gewoonweg oranje. De kleding zit vol met scheuren en nog erger: grote vlekken. Donkere en lichte vlekken. Ik wil niet weten wat hiermee gebeurd is en vraag me af of ze überhaupt gewassen zijn. Zodra ik het shirt over mijn hoofd trek, krijg ik antwoord op die vraag. Een muffe lucht komt mijn neus binnen. Op naar de volgende scène, gaat het door mijn hoofd. Ties is ondertussen ook uit de cel gehaald en heeft zich ook omgekleed. We moeten meelopen met een grote gevangenisbewaarder. Ik voel me gespannen. Komen we alleen te zitten? Zullen we bij andere gevangenen terechtkomen? Er zijn nog zoveel onzekerheden op dit moment, waar we allesbehalve controle over hebben. Nu gaat het echt beginnen.

We gaan door een zware deur heen, een sluis in. De zware deur moet eerst sluiten voordat we de volgende deur door kunnen. Die gaat nu ook voor ons open en we lopen richting een lange gang. Ik neem alles in me op. Camera's, de deuren en de looproute. Niet om te ontsnappen, maar om enige controle te krijgen op de situatie. Het is muisstil. In de gang is om de tien meter een zware deur met een raam geplaatst, waarvan ik terwijl we daar lopen nog niet kan zien wat zich daarachter bevindt. We lopen achter de grote man aan, die tot op heden niet zoveel gesproken heeft. Korte zinnen als *'this way'* en *'continue now'*, maar dat is het wel. Het roept niet de mogelijkheid op om een vraag te stellen. Daarnaast heb ik ook een brok in mijn keel. In mijn hoofd heb ik duizenden vragen die ik wil stellen, maar ik

krijg ze er niet uit. De bewaarder verhoogt zijn looptempo, Ties en ik volgen. Als we de tweede deur passeren wordt daar plots hard op gebonsd. Ik kijk naar rechts en maak per ongeluk oogcontact met een collega-gevangene. Hij is op een paar haren na kaal, je ziet dat hij heeft geleefd. Hij heeft eenzelfde oranje pak aan als wij. Nu beginnen de andere gevangenen ook op de deuren van hun cel te slaan. De benauwende stilte slaat om en het gebonk echoot door de hele gang. Achter deze zware deuren zitten dus meerdere gevangenen. We zijn zojuist welkom geheten. Onder-tussen besef ik dat de gevangen man me helemaal niet aank-keek. Hij keek net langs me heen. Hij kon me ook niet eens zien, want vanaf binnen is het raam een simpele spiegel. Maar toch keek hij met een blik alsof hij me kon zien. En dat wist hij denk ik ook. Als het zijn doel was om me angst in te boezemen, dan is hem dat gelukt, want die nacht doe ik geen oog dicht.

2. Koude grond

December 2020

Generaal Majoor de Ruyter van Steveninckkazerne

51.474488, 5.357473

Het is december 2020, zo'n 5 graden... Ik voel de koude grond tegen mijn lijf. Ik lig verstopt in de bossen van een militair oefenterrein. Over mijn kleding draag ik een *ghillie suit* met camouflageprint. Ik kijk door de loop van een Accuracy AX, een zwaar en gecamoufleerd langeafstandswapen met een bereik van meer dan twee kilometer, en ben klaar om te schieten. Het is vijftien maanden na mijn Amerikaanse avontuur uit het vorige hoofdstuk. Ik bevind me in een totaal andere situatie, maar er is één overeenkomst; mijn intentie om een bijzonder verhaal te filmen. De uitkomst van het avontuur verschilt echter enorm. Vandaag ben ik bezig met het produceren van een zevendelige videoreeks waarin ik een exclusief kijkje neem in de verschillende eenheden van de Koninklijke Landmacht. Verspreid over twee jaar tijd volg ik verschillende eenheden van de Landmacht om daarmee een representatief beeld te schet-

sen van de werkgelegenheid binnen de landmacht. Ik doe mee aan oefeningen in het binnen- en buitenland en interview de militairen over hun missies. Het is een opdracht waar ik een langere tijd aan mag werken en die een bevestiging geeft dat de afloop van mijn Amerikaanse avontuur mijn droom gelukkig niet heeft verpest.

Eigenlijk doe ik tegenwoordig alleen maar projecten waar ik vroeger slechts van kon dromen. Ik presenteer een jeugdprogramma op televisie, geniet van het klussen in mijn eigen stuk bos en reis elke maand naar een ver land om daar korte documentaires te maken voor mijn YouTube-kanaal. Ik heb bijna een half miljoen volgers, die ervoor zorgen dat ik van het beleven van avonturen mijn beroep heb kunnen maken. De avonturen van nu zijn heel anders dan die in de jaren voor 2019; het jaar waarin ik mijn neef verloor en werd opgepakt in Amerika. Die jaren zaten vol met gevaarlijke avonturen, tijdens mijn zoektocht naar het gevoel van 'leven'. Inmiddels begin ik mijn weg aardig te vinden. Een manier van leven waarin avontuur nog steeds leidend is, maar mij niet in de weg zit. De hoofdvraag van mijn laatste jaren, net als van dit boek, is dan ook als volgt: hoe haal je alles uit het leven zonder gevaar voor dat eigen leven?

Ik riskeer mijn leven niet langer door te verdwalen in een grottenstelsel, door in bunkers tientallen meters onder de grond knock-out te gaan, door bijna een afgrond in te vallen tijdens het bergbeklimmen zonder ervaring of door achtervolgingen met politie tijdens het insluipen van oude verlaten locaties. Nee, ik heb een eigen plek die ik thuis noem,

een warme relatie, gezellige vrienden en rust in mijn hoofd. Nu ik dit opschrijf besef ik dat vooral dat laatste nieuw is: rust en een tevreden gevoel. Ik ben lang op zoek geweest naar sensaties om me gelukkig te voelen. Avontuur bood me die prikkel. Tijdens deze avonturen kwam het gevaar meerdere keren veel te dichtbij. Het gaf me op die momenten de sensatie die ik zocht, maar toen ik een jaar geleden – in 2019 – van dichtbij meemaakte wat de dood op jonge leeftijd in werkelijkheid inhoudt en met zich meebrengt, kwam ik tot bezinning.

Door zowel de gevolgen van de arrestatie als het verlies van mijn neef, realiseerde ik me dat ik minder risico's moest nemen. Uit angst voor het belanden in een sleur, op zoek naar het ultieme gevoel van leven, maakte ik veel mee de afgelopen jaren. Ik belandde in avonturen met grote risico's en een hoge dosis aan prikkels. Veel van deze herinneringen zijn inmiddels vaag geworden. Misschien kun je ook te veel beleven? Ik nam nooit rust na een avontuur, waardoor ik – denk ik – weinig daarvan heb kunnen verwerken. In die tijd was ik bijna niet thuis. Non-stop was ik bezig met het najagen van de ene adrenalinekick na de andere. Soms kan ik me zelfs een hele reis niet meer herinneren. Zonder enig gevoel kijk ik dan naar oude foto's en video's, alsof ik naar een herinnering van iemand anders kijk. Dat is ook niet de juiste manier. Dus inmiddels koester ik het beleven van avonturen en overweeg ik de risico's beter. Ik hoef niet elke dag iets grensoverschrijdends te beleven om gelukkig te zijn. Daarentegen zoek ik wel elke dag naar uitdaging, omdat ik daar de waarde van inzie. Maar waar ligt de uit-

eindelijke grens? Uitdaging is het verlaten van je comfortzone. Maar hoe bepaal je de kaders in die zone buiten je comfortzone? En waarom zocht ik vroeger dan zo extreem naar dat gevaarlijke avontuur, en dus naar die onzichtbare uiterste grens?